

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ENDGAME

JOCUL FINAL: CONVOCAREA

JAMES FREY

ȘI

NILS JOHNSON-SHELTON

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE LAURENȚIU DULMAN

Jocul Final a început. Viitorul nostru este nescris. Viitorul nostru este viitorul vostru. Ce va fi va fi.

Fiecare are o versiune despre originea sa. Am fost făcuți de Dumnezeu. Am fost trimiși pe Pământ de extraterestri. Ne-am născut din materia primordială, în care a căzut un fulger. Sau am fost teleportați prin portaluri cosmice. La urma urmelor, nu contează *cum* am ajuns aici. Avem această planetă, această lume, acest Pământ. Am venit aici, am trăit aici și încă suntem aici. Tu, eu, noi, întreaga umanitate. Nu contează cum credeți că a început totul. Dar sfârșitul este important.

Acesta este Jocul Final.

Suntem 12 la număr. Suntem tineri, dar ne tragem din seminții străvechi, alese cu mii de ani în urmă. Începând de atunci, ne pregătim neîncetat. Când va începe Jocul, va trebui să judecăm și să luăm decizii, să acționăm și să ucidem. Unii dintre noi sunt mai puțin pregătiți decât alții, iar cei mai slabi vor muri primii. Din acest punct de vedere, Jocul Final este simplu. Partea gravă este că, atunci când moare unul dintre noi, odată cu el dispăre o mulțime de oameni. Evenimentul și consecințele lui vor face să se întâmple asta. Voi sunteți miliardele de neștiutori. Sunteți spectatorii nevinovați. Sunteți fericiții pierzători și nefericiții câștigători. Sunteți publicul unei piese care vă va hotărî destinul.

Noi suntem Jucătorii. Jucătorii voștri. Trebuie să jucăm. Trebuie să avem între 13 și 20 de ani. Aceasta este regula și așa a fost întotdeauna. Nu avem puteri supranaturale. Niciunul dintre noi nu poate să zboare, să transforme plumbul în aur sau să-și vindece rănilile. Când ne sună ceasul, murim. Suntem muritori. Oameni. Suntem moștenitorii Pământului. Noi trebuie să rezolvăm Marea Enigmă a Salvării și unul dintre noi trebuie să reușească, altfel vom pieri cu toții. Împreună suntem totul: puternici, buni, nemiloși, loiali, deștepți, proști, urâți, desfrânați, răi, capricioși, frumoși, calculați, leneși, exuberanți, slabi.

Suntem buni și răi.

La fel ca voi.

La fel ca toată lumea.

Dar nu suntem împreună. Nu suntem prieteni. Nu ne sunăm și nu ne trimitem mesaje unul altuia. Nu stăm de vorbă pe internet și nici nu ieșim la cafea. Suntem separați și împrăștiați în toată lumea. Încă de la naștere am fost educați și antrenați să fim precauți și înțelepți, inteligenți și vicleni, cruzi și nemiloși. Nu ne vom da în lături de la nimic ca să găsim cheile Marii Enigme. Nu putem da greș. Eșecul înseamnă moarte. Eșecul înseamnă Sfârșitul Tuturor Oamenilor și Lucrurilor.

Oare exuberanța va învinge puterea? Prostia va fi mai presus de bunătate? Lenea va birui frumusețea? Învingătorul va fi bun sau rău? Există un singur mod de a afla.

Să Jucăm.

Să supraviețuim.

Să descifrăm.

Viitorul nostru este nescris. Viitorul nostru este viitorul vostru.

Ce va fi va fi.

Așa că ascultați.

Urmați-ne.

Bucurați-vă.

Sperați.

Rugați-vă.

Rugați-vă neîncetat, dacă sunteți credincioși.

Marcus Loxias Megalos

HAFIZ ALIPAȘA SK, AZIZ MAHMUT HÜDAYI MH, ISTANBUL, TURCIA

Marcus Loxias Megalos e plictisit. E plictisit de când se știe. Școala e plicticoasă. Fetele sunt plicticoase. Fotbalul e plicticos. Mai ales atunci când echipa lui favorită, Fenerbahçe, pierde ca acum, în fața celor de la Manisaspor.

Marcus se uită încruntat la televizorul din cămăruța lui austeră. Stă tolănit pe un fotoliu luxos din piele neagră, care i se lipește de spate ori de câte ori se ridică în capul oaselor. E noapte, dar Marcus stă cu lumina stinsă. Fereastra e deschisă. Arșița se strecoară înăuntru ca o stafie nemiloasă, în timp ce zgomotele Bosforului — sirenele grave și prelungi ale navelor, semnalele sonore ale geamanurilor — se împrăștie pe deasupra Istanbulului.

Marcus poartă un șort negru larg și are bustul gol. Prin pielea bronzată i se văd cele douăzeci și patru de coaste. Are brațe musculoase, abdomen plat, ochi verzi și păr negru, tuns scurt. Respiră lent, și o picătură de transpirație i se prelinge pe nas. În noaptea asta, tot orașul fierbe, iar Marcus nu face excepție.

În poală ține o carte veche, legată în piele. E în greacă. Pe cartea deschisă e așezată o bucată de hârtie pe care Marcus a scris ceva în engleză: *Vă spun că sunt fiul unui om bogat, de loc din Creta cea mare.* A citit de multe ori acea carte veche. E o poveste despre război și explorări, despre trădare, dragoste și moarte. Întotdeauna îl face să zâmbească.

Ce n-ar da Marcus să facă și el o călătorie, să scape de căldura apăsătoare a orașului său plicticos! Își închipuie o mare nesfârșită întinsă în fața lui, un vânt răcoros mângâindu-i fața, aventuri și dușmani ascunși dincolo de linia orizontului.

Marcus oftează și pune mâna pe bucata de hârtie. În cealaltă mână ține un cuțit vechi de 9000 de ani, forjat în cuptoarele din Knossos, dintr-o singură bucată de bronz. Așază lama cuțitului pe antebrațul drept și apasă ușor. Dar nu se taie, pentru că îi cunoaște foarte bine tăișul. Se antrenează cu el de mic. Îl ține sub pernă de la 6 ani. Cu el a omorât găini, șobolani, câini, pisici, porci, cai, ulii și miei. Și 11 oameni.

Are 16 ani — vârsta ideală pentru Joc. Când va împlini 20 de ani, nu va mai fi eligibil. Dar mai bine mort decât neeligibil. Așa că vrea neapărat să Joace.

Dar șansele lui de a Juca sunt aproape nule, și o știe. Spre deosebire de Ulise, Marcus nu va avea niciodată parte de un război sau de vreo mare călătorie.

Seminția lui așteaptă de 9000 de ani. Din ziua când a fost forjat cuțitul. Și poate că îi va veni rândul peste încă 9000 de ani, când Marcus va fi murit de mult, iar paginile cărții lui se vor fi dezintegrat.

Așa că Marcus e plictisit.

Uralele spectatorilor îl fac să-și mute privirea de la cuțit la televizor. Portarul lui Fenerbahçe a degajat pe dreapta terenului, iar mingea a găsit capul unui mijlocaș robust. Balonul sare peste șirul de fundași adversi, apropiindu-se de ultimii doi jucători din fața portarului de la Manisaspor. Jucătorii aleargă spre mingea, iar atacantul lui Fenerbahçe reușește să scape de fundașul din fața lui, ajungând la 20 de metri de poartă. Portarul advers se pregătește.

Marcus se apleacă în față. Se uită la cronometrul partidei: 83:34. Fenerbahçe încă nu a marcat, însă un gol înscris dintr-o asemenea fază ar mai spăla rușinea. Cartea veche alunecă pe podea, iar bucata de hârtie își ia zborul, plutind prin aer ca o frunză uscată. Spectatorii se ridică în picioare. Cerul se luminează dintr-odată, ca și când zeii — înșiși Zeii din Cer — ar coborî să dea o mână de ajutor.

Portarul face câțiva pași în spate, iar atacantul își pregătește mingea și în cele din urmă o lovește cu putere.

În clipa în care balonul atinge plasa, stadionul se umple de o lumină strălucitoare, iar mulțimea începe să țipe, mai întâi de bucurie pentru gol, dar imediat după aceea de groază — o groază profundă și autentică. Un glob uriaș de foc — un meteorit incandescent — explodează deasupra lor și brăzdează terenul, omorând toată apărarea lui Fenerbahçe și căscând o gaură enormă în tribuna întâi a stadionului.

Marcus face ochii mari. Un adevărat măcel. Un masacu ca-n filmele apocaliptice americane. Jumătate de stadion distrus, zeci de mii de morți, trupuri cuprinse de flăcări.

E cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată.

Respiră precipitat, iar de pe frunte i se preling broboane de sudoare. Afară, lumea a început să urle. O femeie izbucnește în plâns în cafeneaua de la parter. Sirenele răsună în vechiul oraș de pe malul Bosforului, așezat între Marmara și Marea Neagră.

La televizor, jucătorii, polițiștii, spectatorii și antrenorii aleargă de colo colo pe stadionul incendiat, ca niște bețe de chibrit înnebunite. Comentatorii strigă după ajutor și se roagă la Dumnezeu, neînțelegând ce se întâmplă. Cei care n-au murit și nici n-au fost cuprinși de flăcări se calcă în picioare încercând să ajungă la ieșiri. Se produce o nouă explozie, și ecranul televizorului se înnegrește.

Lui Marcus îi bubuie inima-n piept, iar creierul îi e la fel de încins precum terenul de fotbal. Își simte stomacul încordat și plin de acid, iar palmele îi sunt fierbinți și lipicioase. Coboară privirea și vede că și-a apăsat adânc arma străveche în antebraț. Sângele i se prelinge pe mână, picurând pe fotoliu și pe carte, pătându-i paginile. Dar nu contează, pentru că Marcus n-o să mai aibă nevoie de ea. Pentru că *va avea* propria lui Odisee.

Marcus se uită iarăși la ecranul întunecat al televizorului. Știe că printre ruinele stadionului îl așteaptă ceva.

Un singur obiect.

Pe care trebuie să-l găsească.

Pentru el, pentru ai lui.

Zăbete. S-a antrenat toată viața pentru acest moment. Iar când nu se antrena, visa la Convocare. Dar niciuna dintre viziunile apocaliptice născocite de mintea lui de adolescent nu se poate compara cu ce a văzut în noaptea asta. Un meteorit a distrus un stadion de fotbal și a omorât 38 676 de oameni. Legende spun că avea să fie o vestire impresionantă și, pentru prima oară, legendele s-au transformat într-o realitate frumoasă.

Marcus a sperat, a așteptat și s-a pregătit toată viața pentru Jocul Final. Nu mai e plictisit și nici nu va mai fi, până când fie va câștiga, fie va muri.

A sosit momentul.

O știe.

A sosit momentul.

Chiyoko Takeda

22B HATESHINAI TŌRI, NAHA, PREFECTURA OKINAWA, JAPONIA

Chiyoko Takeda e trezită de cele trei dangăte ale unui mic clopot de bronz. Ceasul digital arată 5:24. Își întipărește ora în minte. Aceste cifre au devenit importante. Acum au un sens. Se gândește că așa trebuie să simtă și cei care atribuie semnificații unor ore precum 11:03, 9:11 sau 7:07. Chiyoko va ține minte toată viața aceste cifre — 5:24 —, care, pentru ea, întotdeauna vor cântări greu, vor avea sens și importanță.

Întoarce capul și își ațintește privirea în întuneric. Stă goală pe cearșafuri. Își umezește cu limba buzele subțiri. Scrutează umbrele de pe tavan, de parcă acolo ar urma să apară un mesaj.

Clopotul n-ar fi trebuit să sune. Nu pentru ea.

Toată viața i s-a povestit despre Jocul Final și despre strămoșii ei extraordinari. Înainte să sune clopotul, avea 17 ani, era o singuratică, școlită acasă, o navigatoare desăvârșită, o grădinăreasă pricepută și o cățăărătoare foarte mlădioasă. Pasionată de simboluri, limbi străine și cuvinte. Expertă în descifrarea semnelor. Asasină capabilă să mânuiască mai multe arme: *wakizashi*, *hojo* și *shuriken*⁷. Acum, după ce a sunat clopotul, se simte de parcă ar avea 100 de

⁷ *Wakizashi*: sabie de lungime medie (30–60 cm), folosită de samurai. *Hojo*: funie cu o greutate de fier la unul dintre capete. *Shuriken*: armă albă în formă de stea, cu vârfurile ascuțite. (N.t.)

ani. 1000 de ani. 10 000 de ani... și simte că îmbătrânește cu fiecare clipă. Povara grea a secolelor o apasă pe umeri.

Chiyoko închide ochii. Întunericul se întoarce. Și-ar dori să fie în altă parte. Într-o peșteră. Sub apă. În cea mai veche pădure de pe Pământ. Dar este aici și trebuie să se obișnuiască. În curând, întunericul va cuprinde tot Pământul și toată lumea îl va cunoaște. Trebuie să-l stăpânească. Să și-l facă prieten. Să-l iubească. S-a antrenat timp de 17 ani și acum e pregătită, deși nu și l-a dorit și nu l-a așteptat niciodată. Întunericul. Va fi ca o liniște blândă, așa că lui Chiyoko îi va fi ușor. Liniștea face parte din ființa ei.

Pentru că, deși are auzul bun, nu a vorbit niciodată.

Se uită pe fereastra deschisă și trage aer în piept. A plouat în timpul nopții și simte umezeala în nări, în gât și în piept. Aerul miroase plăcut.

Se aude un ușor ciocănit în ușa glisantă a camerei sale. Chiyoko se ridică în capul oaselor pe patul în stil occidental, cu spatele ei zvelt spre ușă. Lovește podeaua cu piciorul de două ori. Asta înseamnă: *Intră*.

Zgomot de lemn alunecând pe lemn. Ușa se oprește. Zgomot discret de pași.

— Am bătut clopotul, spune unchiul ei, cu capul adânc plecat, arătându-i tinerei Jucătoare cel mai profund respect, după cum cere tradiția. A trebuit s-o fac. Vin. Cu toții.

Chiyoko încuviințează.

— Îmi pare rău, spune unchiul, fără să ridice privirea. A sosit timpul.

Chiyoko bate cu piciorul în podea de cinci ori într-un anumit ritm. *Bine. Un pahar cu apă*.

— Da, imediat, spune unchiul, apoi se retrage cu spatele și iese din cameră.

Chiyoko se ridică în picioare, trage din nou aer în piept și se apropie de fereastră. Strălucirea difuză împrăștiată de luminile orașului îi acoperă pielea palidă. Își plimbă privirea pe deasupra orașului Naha. Parcul. Spitalul. Portul. Marea întunecată, vastă și calmă. Briza blândă. Freamătul palmierilor de sub fereastră. Norii

plumburii și joși se luminează, ca și când s-ar apropia de ei o navă spațială. *Bătrânii probabil sunt deja treji*, își spune Chiyoko în sinea ei. *Bătrânii se scoală devreme*. Își iau micul dejun. Ceai, orez și ridichi murate. Ouă, pește și lapte cald. Unii încă își amintesc războiul. Focul din cer care a distrus totul. Și a pricinuit o renaștere. Ce se va întâmpla în curând le va aminti de zilele acelea. Dar oare va urma și acum o renaștere? Supraviețuirea și viitorul lor depind în întregime de Chiyoko.

Un câine începe să latre cu furie.

Păsările cântă.

Se declanșează alarma unei mașini.

Cerul devine foarte strălucitor și o minge uriașă de foc despică norii, fășnind pe deasupra orașului. Șuieră prelung, iar în cele din urmă se prăbușește în port. Cerul e luminat de o explozie puternică, urmată de un val de abur fierbinte. Asupra orașului Naha se abate o ploaie de praf, pietre, bucăți de plastic și de metal. Mor copacii. Mor peștii. Mor copiii, visurile și averile. Norocoșii sunt omorâți în somn. Cei mai puțin norocoși sunt arși sau mutilați.

La început, lumea va crede că e un cutremur.

Apoi își va da seama.

E doar începutul.

Rămășițele cad peste oraș. Chiyoko simte fragmentul care vine spre ea. Face un pas mare în spate și un tăciune strălucitor în formă de macrou cade pe podea, făcând o gaură în rogojină.

Unchiul ciocăne iarăși la ușă. Chiyoko bate în podea de două ori. *Intră*. Ușa a rămas deschisă. Unchiul se apropie de ea cu privirea plecată și îi întinde mai întâi un chimonou albastru din mătase — pe care fata îl îmbracă —, apoi un pahar cu apă foarte rece.

Chiyoko varsă paharul pe tăciune. Apa sfârâie și se evaporă, iar pe podea rămâne o piatră strălucitoare și neregulată, de culoare neagră.

Se uită spre unchiul ei, care o privește cu tristețe. E o tristețe strânsă de-a lungul secolelor, tristețea multor vieți ajunse la sfârșit. Fata îi mulțumește cu o scurtă plecăciune, iar unchiul încearcă să zâmbească. Cândva a fost și el ca Chiyoko, a așteptat să înceapă

Jocul Final, dar în cele din urmă i-a trecut vremea, cum le trecuse multor Jucători, timp de mii și mii de ani.

Nu și pentru Chiyoko.

— Îmi pare rău, spune el. Pentru tine, pentru noi toți.

Ce va fi va fi.